

Prima dată s-a întâmplat astfel:

Citeam când s-a întors tata. Vocea lui a răsunat prin casă, iar eu m-am făcut mic.

- Davy!

Am pus cartea deoparte și am rămas în pat.

- Aici, tată! Sunt la mine în cameră.

Poddeaua din lemn de stejar răsuna din ce în ce mai tare sub pașii lui. Mi-am afundat capul între umeri; dintr-odată tata era la ușă și urla.

- Parcă ți-am spus să tunzi gazonul!

A intrat în cameră și s-a proțăpît înaintea mea.

- Vorbește! Te-am întrebat ceva!

- O să-l tund, tată. Terminam de citit o carte.

- Ai venit de la școală de mai bine de două ore!

M-am săturat să te tot văd lenevind prin casă!

S-a aplecat spre mine, iar respirația lui duhnind a whisky mi-a iritat ochii. M-am dat

înapoi, dar el m-a prins de ceafă ca într-o menghină și a început să mă scuture.

- Nu ești decât o putoare. Da' bag eu hărnicia în tine, cu forța dacă trebuie. Eu te-am făcut, eu te omor!

M-a ridicat în picioare, ținându-mă în continuare de gât. Cu cealaltă mână a băjbâit după catarama de rodeo înzorzonată, apoi și-a scos cureaua grea, gen western, din găicile pantalonilor.

- Nu, tată, te rog! Tund iarba chiar acum. Serios!

- Tacă-ți fleanca!

M-a împins spre perete și abia am avut timp să-mi ridic brațele, ca să nu-mi izbesc nasul de tencuială. A schimbat mâinile, cu stânga ținându-mă lipit de zid, în timp ce în dreapta strângea cureaua.

Am întors puțin capul ca să nu îmi turtesc nasul de perete și am văzut centura a cărei cataramă argintie atârna.

- Nu catarama, tată! *Ai promis*, am urlat eu.

Mi-a țintuit și mai tare fața la perete.

- GURA! Data trecută de-abia te-am atins.

Împingându-mă în continuare, s-a îndepărtat puțin și a început să legene încet cureaua. Apoi mâna s-a mișcat brusc înainte, cureaua s-a

ridicat în aer, iar corpul m-a trădat, ferindu-se din fața impactului și...

Eram rezemat de un raft de cărți, cu gâtul eliberat din strânsoarea zdrobitoare a tatei, dar cu corpul chircit pentru a evita lovitura. M-am uitat împrejur, icnind și cu inima bătându-mi nebunește. Nu era nici urmă de tata, ceea ce nu m-a surprins.

Mă aflu în secțiunea cu beletristică a bibliotecii din Stanville, dar, deși o știam ca pe propria-mi cameră, nu credeam că tata călcase vreodată pe acolo.

Asta a fost prima dată.

A doua oară s-a întâmplat așa:

Popasul pentru camioane era nou și foarte aglomerat, o insulă de lumină scânteietoare și beton în noapte. Am pășit printre ușile de sticlă ale restaurantului și m-am așezat la tejghea, lângă sectorul delimitat cu plăcuța: NUMAI PENTRU ȘOFERI. Ceasul de perete arăta unsprezece și jumătate. Mi-am pus bocceluța sub scaun, luând un aer de om matur.

Ospătărița între două vârste nu părea prea convinsă, dar mi-a pus în față un meniu și un pahar cu apă, apoi a întrebat:

- Cafea?

- Ceai fierbinte, vă rog.

A zâmbit mecanic și a plecat.

Învăluit într-un nor gros de fum, sectorul pentru șoferi era pe jumătate plin. Niciunul dintre ei nu părea genul care să mă bage în seamă, ca să nu mai vorbesc de posibilitatea de a mă lua cu mașina câțiva kilometri.

Ospătărița s-a întors cu o ceașcă, un pliculeț de ceai și un recipient de metal cu apă nu foarte fierbinte.

- Ce să-ți mai aduc?

- Atât, momentan.

M-a privit o clipă cu atenție, apoi mi-a făcut nota și a pus-o pe tejghea.

- Plătești la casierie când termini. Dacă mai vrei și altceva, să-mi spui.

Nu știam cum să țin capacul deschis, astfel că o parte din conținut s-a vărsat pe masă. Am șters-o cu șervețele din suport, străduindu-mă să nu plâng.

- Ești de mult pe drum, băiete?

Am tresărit și am ridicat capul. Un bărbat care stătea pe ultimul scaun din sectorul pentru șoferi se uita la mine. Era corpulent, iar cămașa descheiată la gât lăsa la vedere un strat însemnat de grăsime. Zâmbea dezvelindu-și dinții inegali și pătați.

- Cum adică?

A ridicat din umeri.

- Păi... situația ta. Nu pari să fi fugit de mult. Deși blândă, vocea lui era mult mai ascuțită decât te-ai fi așteptat de la un bărbat de talia lui.

M-am uitat pe lângă el, spre ușă.

- De vreo două săptămâni.

A dat din cap.

- Nasoală treabă. Fugi de părinți?

- De tata. Mama a șters-o de mult.

Și-a împins lingura pe tejghea cu degetul. Avea unghii lungi, sub care se depusese un strat gros de mizerie.

- Câți ani ai, băiete?

- Șaptesprezece.

S-a uitat atent la mine, ridicând din sprâncene.

Am dat din umeri.

- Nu-mi pasă ce crezi. Ți-ai adevărul. Ieri am împlinit șaptesprezece ani nenorociți.

Am simțit lacrimile năpădindu-mă și am clipit des, până am reușit să le controlez.

- Și ce ai făcut de când ai plecat?

Ceaiul se colorase, mai tare de atât, oricum nu se făcea. Am scos pliculețul și am pus zahăr cu lingurița.

- Am făcut autostopul, am cerșit o vreme, am ajutat pe unul și pe altul la tot felul de treburi

Zece minute mai târziu, a virat spre un drum de țară, undeva în pustietate.

- Poți să mă lași aici, Topper.

- Merg mai departe, băiete, trebuie să mă văd cu un tip. Nu-mi spune că vrei să faci autostopul noaptea. N-o să oprească nimeni. Și, uite, parcă stă să plouă.

Avea dreptate. Luna dispăruse în spatele unei pături groase de nori, iar vântul îndoia crengile copacilor.

- OK.

A înaintat o vreme pe drumul neasfaltat și îngust, apoi a tras pe dreapta, lângă un magazin de țară, în fața căruia se aflau două pompe de benzină. Înăuntru era întuneric, iar în partea din spate, unde erau parcate două camioane, se vedea o zonă cu prundiș.

- Hai, băiete, vreau să-ți prezint niște tipi.

- E în regulă. Prefer să te aștept aici, am spus eu rămânând nemișcat.

- Îmi pare rău. Și așa încalc politica firmei că te-am luat, dar așa încurca-o rău de tot dacă ai rămâne aici și s-ar întâmpla ceva. Fii băiat de treabă.

- Sigur. Nu voiam să-ți fac probleme, am acceptat eu dând încet din cap.

Schițând un zâmbet larg, mi-a spus:

- Nu-i nimic.

M-au trecut fiorii.

Ca să mă dau jos, a trebuit să mă întorc spre cabină și să bâjbâi în căutarea treptei. O mână mi-a ghidat piciorul și am înghețat. M-am uitat în jos. Trei bărbați erau pe partea aceea a mașinii. Am auzit zgomotul pietricelelor când s-a apropiat Topper. L-am privit. Își desfăcea cureaua și trăgea șlițul.

Am țipat și am sărit din nou în cabină, dar mâini puternice m-au prins de glezne și de genunchi, trăgându-mă înapoi. M-am prins cât de strâns am putut cu amândouă mâinile de mânerul cromat de lângă ușă, dând din picioare în speranța că mă pot elibera. Cineva m-a lovit cu putere în stomac și am dat drumul mânerului, eliminând în același timp și aerul din plămâni, și mâncarea din stomac.

- Fir-ar al naibii! A borât pe mine!

Cineva m-a lovit din nou în timp ce cădeam.

M-au luat de mâini și m-au dus în spatele unei camioane. M-au trântit înăuntru. M-am lovit la față și am simțit gust de sânge. Unul dintre atacatori a sărit lângă mine, a încălecat pe spinarea mea, țintuindu-mi brațele cu genunchii, iar cu o mână trăgându-mă dureros de păr. Am simțit cum altcineva îmi desfăcea cureaua și-mi smulge

pantalonii și chiloții. Aerul rece îmi biciuia pielea goală de pe fund și picioare.

- Mai bine aduceai o altă fătucă, s-a auzit o voce.

- Cine a adus vaselina? a intervenit altcineva.

- La naiba! Am lăsat-o în mașină.

- Eh... n-avem nevoie.

Cineva mi-a băgat mâna între picioare și mi-a pipăit organele genitale, apoi l-am simțit cum îmi desface fesele și scuipă. Saliva caldă s-a împrăștiat pe fund și...

M-am aplecat înainte, eliberat de presiunea de pe urmeri, spate și fund. M-am lovit cu capul de ceva la încercarea mea de a mă sprijini cu mâna. M-am întors, mi-am prins pantalonii și i-am ridicat, în vreme ce respiram sacadat, cu inima bătând să-mi iasă din piept și întreg corpul cuprins de tremur.

Era întuneric, dar nu se auzea nimic și eram singur. Nu mai eram afară. La doi metri mai încolo, o rază de lună străbătea o fereastră, luminând câteva rafturile cu cărți. Am simțit iar gustul de sânge și mi-am atins cu grijă buza spartă. M-am apropiat încet de zona luminată și m-am uitat în jur.

Am luat o carte de pe raft și am deschis-o. Stampila dinăuntru mi-a confirmat ceea ce știam

deja. Eram iar în sectorul de beletristică al Bibliotecii publice din Stanville, convins că o luasem razna.

Asta a fost a doua oară.

Prima dată când am ajuns în bibliotecă, era deschis, nu sângeram, hainele îmi erau curate și am plecat pur și simplu... din clădire, din oraș, din viața aia.

Credeam că avusesem un gol de memorie. M-am gândit că orice îmi făcuse tata fusese atât de groaznic, încât mintea mea a ales să uite. Că îmi revenisem de abia după ce am ajuns între zidurile ocrotitoare ale bibliotecii.

Gândul că nu-mi aminteam nimic era înfricoșător, dar nu-mi era străin. Tata avea tot timpul goluri de memorie, iar eu citisem destul ca să fiu la curent cu amnezia pe fond traumatic.

Eram surprins că acum biblioteca era închisă și învăluită în întuneric. M-am uitat la ceasul de perete. Era ora două. O oră și cinci minute mai mult decât arătase ceasul digital din cabina lui Topper. *Isuse Cristoase!* Am început să tremur din cauza aerului condiționat și am bâjbâit să mă închei la pantaloni. Fermoarul era stricat, dar capsă era la locul ei. Pentru a nu se vedea nimic am strâns cureaua mai tare și mi-am scos

cămașa pe dinafară. Aveam gust de sânge și vomă în gură.

Biblioteca era luminată de luna palidă și strălucirea galbenă a felinarelor cu mercur. Trecând printre rafturi, scaune și mese, m-am îndreptat spre dozatorul de apă și mi-am clătit gura o dată și încă o dată, până am reușit să îndepărtez gustul, iar buza a încetat să mai sângereze.

În două săptămâni, ajunseseam la o mie patru sute cincizeci de kilometri de tata. Și o singură clipită a zădărnicit totul, aducându-mă la cincisprezece minute de casă. M-am așezat pe un scaun de lemn și mi-am lăsat capul în palme. Oare ce făcusem să merit una ca asta?

Era ceva cu care nu voiam să mă confrunt. Știam. Ceva...

„Sunt atât de obosit! Nu vreau decât să dorm.“ Mi-am amintit toate momentele de somn furate din ultimele două săptămâni, clipe mizerabile petrecute pe băncile din popasuri, în mașinile oamenilor și sub tufe, ca un animal. Casa aflată la numai cincisprezece minute de mers, dormitorul și patul meu mi-au apărut toate în minte.

Cuprins de un val irezistibil de nostalgie, m-am trezit ridicându-mă și pășind fără vreun gând anume, ci doar cu dorința de a găsi un pat.

Picioarele m-au purtat spre ieșirea de urgență din spate, deasupra căreia scria: VA SUNA ALARMA. Până va ajunge cineva aș putea fi de parte, m-am gândit.

Era ferecată cu lanțuri. M-am aplecat și am lovit cu putere, o lovitură de sus, cu podul palmei. M-au podidit lacrimile și m-am retras un pas ca să izbesc din nou, dar ușa nu mai era acolo, și dezechilibrându-mă m-am aplecat mult înainte, ciocnindu-mă de pat.

Știam că era patul meu. Cred că mirosul camerei mi-a confirmat-o primul, apoi ceasul cu alarmă de pe noptieră, cel pe care îl trimisese mama în anul de după plecare și lumina de pe veranda din spate, ce străbătea încăperea într-un unghi perfect.

Pentru o clipă m-am relaxat total și am simțit cum fiecare mușchi se destinde. Am închis ochii și m-a cuprins un val aproape palpabil de extenuare. Apoi am auzit un zgomot și am tâșnit în patru labe, încordat, pe cuvertură. S-a auzit din nou. Tata... sforăia.

M-au trecut fiorii. Era tare ciudat. Sunetul era foarte reconfortant. Însemna acasă. Însemna familie. Dar mai însemna și că nenorocitul dormea.

M-am descălțat și am luat-o tiptil pe coridor. Ușa era întredeschisă, iar becul aprins. El se